de Bergrede XXII

Zijn onuitsprekelijke gave en mijn geven…

* intochtslied 199 (opw.)
* stil gebed
  votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.

* lied 555

* gebed om de Heilige Geest
* lied 15 sup.
* bijbellezingen: N.T. Marc. 12:41-44
  2 Cor. 8:1-15
* lied 503

* preek n.a.v. Matt. 6:1-4
* gebed/voorbede

* slotlied 40 sup. :1 en 2 **collecte**

* zegenbede
* vervolg slotlied 40 sup.:3

De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.

Liederen uit Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement en uit Opwekking - opw.

“Ja, zijn liefde zocht mij, en zijn bloed dat kocht mij; door genade ben ‘k een kind van God” – bis. Het kan nooit genoeg gezongen worden – de kern van dat grootse feest dat niet lang geleden weer werd gevierd: Goede Vrijdag en Pasen. We mochten weer stilstaan bij Golgotha en in het bijzonder herinnerd worden aan wat God, de Heilige en Verhevene, onze Schepper, onze Vader, gaf aan de mens: *alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren ga maar eeuwig leven hebbe*.

Het kan niet genoeg herhaald worden… “Ja, zijn liefde zocht mij”! Daar is niemand uitgesloten! Want de Bijbel zegt het in Efeze 1:5 als volgt: *In liefde heeft Hij ons tevoren bestemd…*! Een blijdere boodschap is er niet! God heeft ons lief en zocht, zoekt! ons in zijn Zoon, Jezus Christus! Vindt u dat niet geweldig? Maakt dat je niet tot overstromens toe vol? Zoals we de vorige keer zagen en in het avondamaal mogen vieren: Hij deelt Zich uit, geeft Zich weg en er is voor ieder meer dan genoeg! Paulus zegt in het vervolg op het thema in 2 Corinthiërs 8 begonnen en zo concreet (zoals we nog zullen zien het tekstwoord rakend) in 2 Corinthiërs 9:15 het volgende: *Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave*.
Gode zij dank voor zijn… o n u i t s p r e k e l ij k e g a v e. Als er nameljk iemand was, die dit met heel zijn hart vol overtuiging kon zeggen, dan was het wel Paulus - de man die aanvankelijk meende zó godsdienstig rijk te zijn! We lezen daarvan in Filipenzen 3: *besneden ten achtste dage, uit het volk Israël, van de stam Benjamin, een Hebreeër uit de Hebreeën, naar de wet een Farizeeër, naar mijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet volmaakt…*
Ziet toe, dat gij uw gerectigheid niet doet voor de mense, om door het opgemerkt te worden; want dan hebt gij geen loon bij uw Vader, die in de hemelen is…
Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? Zó groot was Gods genade, dat Hij zomaar zondermeer van de hemel sprak - de mens Saulus aansprak.
En als Hij één keer zijn Licht op je laat vallen en je confronteert met jezelf - dat is met niets minder dan met je grootste armoede, en je komt als S/Paulus op de knieën, van jouw paard af waar je zo hoog op zat/zit, dán zie je, hoor je, ervaar je iets *onuitsprekelijks*! Hij werd met God verzoend, hij die zich noemde: *de grootste van alle zondaars*! Dat is *genade*!

Het was voor hem niet goedkoop, hij kende de waarde tot in elke vezel van zijn wezen… *Gode zij dank voor zijn* ***onuitsprekelijke*** *gave*. O, hij heeft erover gesproken en dat meer dan de andere apostelen, maar wát hij erover sprak was wat Jezus had geleerd: het is *onuitsprekelijk*, je moet het *LEVEN*! En hoe wijst hij naar Christus Jezus, naar het kruis: *Ik weet niets anders dan…* Gods offerkist voor de mens! Hebt ú dáár wel eens tegenover gezeten? Ik bedoel dit: wij spreken er zo graag over, zó veel, dat het welhaast tot iets gewoons is geworden, op het goedkope af - u begrijpt vast wel wat ik bedoel! Ons begrijpen van Golgotha zal niet alleen en eerst blijken in woord, máár in, uit en door ons leven…!

Het is zo buitengewoon wat Jezus deed: *Gij kent immers de genade van onze Here Jezus Christus, dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoudt worden!* K e n n e n wij díe genade? Dan zal het blijken!

Daar zat Hij met zijn discipelen tegenover de offerkist en zag met aandacht toe… en ook de discipelen zullen met aandacht hebben gekenen. Misschien hebben ze elkaar zo af en toe aangestoten en gefluisterd: zag je dat? Ja, maar kijk die eens…! Geweldig hè?! En dan komt die vrouw. Jezus ziet wat ze is: een arme weduwe; máár, dit zien van Jezus houdt niet op bij waar ons zien stopt!... de buitenkant (de mens ziet wat voor ogen is!). Hij, op weg om de wet en de profeten te vervullen - de gerechtigheid Gods, ziet de bron van haar gerechtigheid. Haar hart ziet Hij aan!
En wát ziet Hij dan?
Dat zij van haar armoede al wat ze had in de offerkist heeft geworpen? Is dat álles wat Marcus ons vertelt? Zeker, op zich is dat natuurlijk iets geweldigs.Fijn Here Jezus dat u wat achtergrondinformatie gaf, want we zaten net te denken: dat is ook niet vel – we zagen natuurlijk al wel wat aan haar, dat ze niet tot de sociaal sterkeren behoorde… eigenlijk dom hè – nou kan ze immers de week niet doorkomen; moeten we haar dat niet zeggen en moeten we Judas nu niet de portemonai niet even laten trekken voor haar, een stukje diaconie… de armen bij ons…

Ik denk, dat als dat de reactie van de discipelen geweest zou zijn, Jezus hier al zou hebben gereageerd zoals Hij even later vlak voor zijn verraad doet, als Hem daar een vrouw zalft met kostbare mirre en de discipelen protesteren. De geur van die gave zal Hem gelijk zijn geweest als de geur van de gave hier… en dát ziet Jezus en wilde en wil Hij zijn discipelen tonen: *De armen hebt gij altijd bij u en gij kunt hun weldoen, wanneer gij maar wilt; maar Mij hebt gij niet altijd… Laat haar begaan… Zij heeft een goede daad aan Mij verricht…* Voor wie nog durft vragen 'welke dan?'Zij gaf zichzelf! De gift van die weduwe deed Hem bepaald worden bij de zijne. Zij gaf wat zij had. Hij gaf wat Hij had…!
Zij had niet gerekend en niemand beoordeeld. Zij keek niet naar mensen! Dat zou haar beïnvloed hebben, gelooft u niet? Zij wilde niet uitsteken bovende rijke die gaf uit zijn overvloed door daar tegenover alles te geven, zo van 'kijk eens wat ik doe'. In verhouding veel meer dan honderd procent! Ze liet zich ook niet door de o zo menselijke gedachte leiden van 'eerst ik en dan de kerk (God), laat een ander maar geven, ik ben in mijn leven al zoveel te kort gekomen…'. Geen van die menselijke geachten was bij haar opgekomen. Zij had maar Eén gezien, en weet u wat dat verraad? Dat zij Hem in al haar nood als waarachtig Vader moet hebben gekend, als toevlucht, als rots, als hulp en als troost! Iemand aan wie je je volkomen geeft!

Dat bedoelde Jezus de discipelen te leren! Zij kende de genade al vóór het kruis! Onuitsprekelijk… ze leefde het! Zij leefde wat ze nog in haar leven zou *be*leven, namelijk dat wat God in Jezus Christus ook voor haar deed: Zichzelf ontledigen! Bij haar mocht die genade al voor het kruis wortel schieten. Hoe is het na het kruis bij ons? Wat doet het ons dat zijn liefde ons zocht – persoonlijk!? Dat Hij de rijkdommen van de hemel en de aarde, dankzij zijn geven, de onze wil doen laten zijn. Kennen wij dat als genade, of… menen we dat we zondermeer vanuit wie we zijn recht hebben…
Dán bewijs je nog nooit gezeten te hebben tegenover het kruis!
Zoals de weg tot de vreugde, de volmaaktheid in God - zijn troon, voor Jezus via een Zichzelf geven op Golgotha liep, zo blijkt vanuit heel Gods Woord de weg tot zijn rijkdom, dankzij Golgotha open voor ieder, dezelfde: *arm worden aan jezelf tot in alles*! Geven! Niet onder dwang. Niet met tegenzin. Vrijwillig! Blijmoedig! Niet vanuit het middelpunt *IK*, maar om Hem!

Hebt u het aandacht meegelezen, dan wel gehoord dat schitterende beginvers van 2 Corinthiërs 8? *Wij maken u de genade Gods bekend broeders, die aan de gemeenten van Macedonië geschonken is…* Hebt u opgevangen wat die 'ontvangen genade van God' was?! Dat ze met een volkomen open en toegewijd hart hadden ontdekt en geaccepteerd dat de Here Jezus Christus ook om hen arm was geworden? Zijn offer, zijn geven Hen gold? Ook dat! Maar Paulus bedoelt allereerst hun van daaruit *leven*… Zij hadden *het leven* gevonden! Ontdekt dat dat niet eerst spreken was, maar geven! Van waaruit? Vanuit hun druk en armoede!

'…*Zij gaven zich*', zegt Paulus in vers 5, *'zoals wij niet hadden durven verwachten…*'. Wat eerlijk hè! Het is toch ook menselijk tegendraads het christenleven, zeker als het op geven aankomt! '*Zij gavenzich, zolas wij niet hadden durven verwachten, e e r s t a a n d e H e r e…*'.

Als dat de grondtoon in een gemeente is, wordt elke collecte een feest en iedere begroting een jubel tot eer van God! Wij mogen geven, omdat Hij zich eerst gegeven heeft! In 2 Corinthiërs 9:13 noemt Paulus dit: *een gehoorzaam belijden van het evangelie van Christus*! Een uiting van dank voor Gods onuitsprekelijk offer…! Ons geven vertokt wat wij begrepen hebben van zijn gave! In zijn boekje 'Geld' zegt Andrew Murray ongeveer het volgende: *Onze gaven bereidenons voor voor de hemel, mits gegeven in zelfopoffering, in liefde – zoeken zijn eer! Het is een bewijs van groei van het hemelse leven in ons hart.*
Geven is de genade van God – kennen wij die genade?
Zien we voor wat dit geven aangaat nog één keer naar Jezus: zocht Hij zichzelf? Was niet heel zijn spreken doen? En was niet zijn doen tot Gods eer?! *Ik zoek niet Mijn eer,* zegt Hijzelf in Johannes 8:50, *maar de eer van Hem die Mij gezonden heeft.*

Ziet toe dat gij uw gerechtighei niet doet voor de mensen, om door hen opgemerkt te worden; want dan hebt gij geen loon bij uw Vader, die in de hemelen is. Het gaat om ons loon!!

Is dit niet tegenstrijdig met met de woorden van Jezus eerder in de bergrede, Mattheüs 5:16? Daar staat: *Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader dei in de hemel is, verheerlijken*.
Begrijpen wij het dan echt niet? Er moet gezienkunnen worden dat we goede werken doen, maar we moeten ze niet doen om gezien te worden! God gaat het om ons innerlijk!
Dat er van ons gezegd mag worden, van ieder persoonlijk: we hadden het niet durven verwachten, máár, ze geven zich *eerst* aan de Here! Dan getuig je Pasen ten volle te begrijpen!
Moeilijk hè?! En… actueel onder ons, vindt u niet?

Jezus zit tegenover je leven… Is het een Gode volkomen toegewijd, welgevallig, *levend* offer? Of zoek je je zelf? In geven of… niet meer, of gewoon minder geven? Hij kijkt er dwars doorheen. Hoeveel christelijke vertoning ziet Hij? En dat laatste, bij ons?

In Mattheüs staat het woord 'huichelaar', letterlijk betekent dit Griekse woord 'toneelspeler' en ik las bij iemand: *soms denk je dat we met elkaar een soort toneelstuk opvoeren. Ieder vindt zijn eigen rorl het belangrijkst en probeert de anderen te dwingen naar hem te kijken en te luisteren en te applaudisseren: zie je mij, wel dit ben ik! We leven bij lkaars recensies! Ongelukkige mensen die de kroon niet krijgen die ze menen te verdienen, zelfs niet dat kleine kroontje van gewonde waardering, gewoon respect…*

Wat is ons leven dankzij Pasen? Een poneren van onszelf? Lastige Jezus, die de mens door heeft, door ze heen keek en kijkt!
We staan voor Hem, allemaal, zoals we zijn en menig zelfopgezette kroon (als een ander me niet mijn wel verdiende loon - gelijk - geeft, doe ik het zelf wel!), en menig zelf opgezette kroon wordt - als Hij je aankijkt - ineens een belachelijk speelgoedkroontje van bordpapier! En dan zingen: *Ja, zijn liefde zocht mij en zijn bloed dat kocht mij…*
Toch is het, Gode zij dank, waar en dat door genade! Door genade mogen wij kinderen van God zijn! Bis!, Bis! Máár, besef dan de werkelijke glorie van Pasen! Loop je loon niet mis! Hij ziet ons vanuit Pasen, elk hart! *Om niet hebt gij ontvangen, geeft om niet*!
Geeft en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot geven. Want met de maat waarmee gij meet, zal u gemeten worden…
Is dat het kruis?
Is dat 'eerst de Here'?

Hij slaat ons gade en weegt en tekent de waarde aan van elk geven. Wij zijn rentmeesters, niets meer. Slaven, niet boven de Meester, maar geroepen Hem na te volgen op zijn weg - de enige, de ware, tot *leven*!
Hij is hier en ziet en hoort ons belijden tot in het lied dat spreekt van ons persoonlijk offer aan Hem…
Is het alles?
U behoort geheel mijn leven, U te dienen is mijn eer. U te volgen is mijn roeping, ja, mijn hoogste vreugd o Heer!
Hebt G'uzelf aan mij gegeven, neem dat ook mijn offer aan. Dat mijn krachten, tijd en gaven altijd U ten dienste staan…
Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!

Amen.